

lig ufuldkomne Resultater; hverken kunde man i begge disse Sprog komme til nogen saadan Litteraturlæsning, som kunde være synderlig frugtbringende for Ens aandelige Dannelse, ikke heller vilde man kunne vinde nogen saadan Sprogfærdighed, at den selv i ret beskedent Maal vilde kunne fyldestgøre videregaaende Studiers eller de praktiske Forholds Krav. Hvad endelig *Svensk* angaar, i hvilket Sprog der ogsaa efter Loven af 1871 skulde gives nogen Undervisning i den lærde Skole, saa at Disciplene efter Anordningen af 5. August 1871 endog skulde kunne bringes til at tale og forståa *Svensk*, da er det i ikke faa Tilfælde kun blevet saa som saa med denne Undervisning, hvis den ikke er bleven helt forsømt; og Følgen er bleven, at der gives adskillige danske Studenter, som næsten ræddes mere for at give sig i Kast med Læsningen af en svensk Bog end med at læse en tysk eller fransk.

Under disse Omstændigheder er det let at forståa, at de, der mene, at en almindelig human Dannelse lige saa fuldt kan erhverves gennem Studiet af de nyere Sprogs rige Nationallitteraturer som paa det i tidligere Tider ene anerkendte og endnu bestandig, i det mindste i visse Kredse, fortrinnsvis anerkendte oldklassiske Grundlag; og som tidligere hævde, at det os omgivende Nutidslivs Krav stadig stærkere og stærkere gør en ordentlig Kundskab til og en vis Færdighed i de nyere Sprog til en bydende og uafviselig Nødvendighed, ere yderst utilfredse med den endnu bestandig siden 1871 herskende Undervisningsordning. Og som det var at vente, fordi *Latin* og *Græsk* lægge Beslag paa næsten Trediedelen af den til alle Skolefagene (paa Sang og Gymnastik nær) beregnede Undervisningstid i de 4 nederste Klasser og paa næsten Halvdelen i den sproglige Afdeling af de 2 øverste Klasser, har Klagen særlig vendt sig mod, at der var tildelt disse Sprog saa stor en Rolle og saa bredt et Raaderum, idet Undervisningen for Latinens Vedkommende skulde meddeles *alle* Skolens Disciple indtil Udgangen af 4de Klasse, for Græskens mindst Halvdelen i 3. og 4. Klasse, og endelig for begge Sprogenes Vedkommende næsten de to Trediedele i de to øverste Klasser. Saa længe denne Stilling holdtes for dem, var Vejen til en gunstigere Stilling for Nutidssprogene lukket; og man fandt dette saa meget mere uberettiget, som man havde ikke faa og ikke inkompetente Dommeres Ord for, at Udbyttet af Undervisningen i de to Oldtidssprog paa Grund af deres Vanskelighed

var og ikke kunde blive andet end lidet tilfredsstillende for den langt overvejende Del af de Disciple, der skulde deltage eller efter eget Valg deltog i denne Undervisning, og langt fra svarede til det Maal af Tid og Kraft, der ofredes derpaa. En fuldt passende Erstatning derfor, som tilmed kunde blive alle Skolens Disciple til Del, kunde, mente man, vindes i langt kortere Tid og paa langt lettere Maade gennem en Undervisning i *Oldtidskundskab*, væsentlig grundlagt paa Læsningen af gode Oversættelser af saadanne Oldtidsværker, som i det hele egnede sig til at benyttes i Skoleundervisningen; og man burde da ikke længere i saa stort et Omfang, som Loven af 1871 krævede, tvinge den højere Skoles Disciple ind paa Læsningen af Latin og Græsk, saa meget mindre, som videregaaende Studier i de fleste Retninger nu i vore Dage godt kunne drives og virkelig drives uden noget (eller i det mindste uden noget særlig indtrængende) Kendskab til disse Sprog. Lod man dem rykke tilbage til en meget beskednere Plads, i ethvert Fald for et betydeligt større Antal Disciples Vedkommende, vilde ikke blot de nyere Sprog bedre kunne komme til deres Ret; men ogsaa Undervisningen i Dansk, Historie og (for densproglige Retning) Naturfagene og Matematik vilde ved de fra dem indvundne Timer kunne faa en Styrkelse, som de meget kunde trænge til, — særlig Dansk, da Eksamensfordringerne i dette Fag ere blevne forhøjede ved Anordningen af 16. Juni 1882, som indførte en Prøve i dansk Litteraturhistorie som en ny Del af den mundtlige Prøve. — Det er her værd at lægge Mærke til, at Uviljen mod de gamle Sprog i de senere Aar helt har forrykket Forholdet i Tal mellem de Disciple, der gaa til de to forskellige Retninger. Nu er i 3.—4. Kl. Matematikernes Antal større end de sproglige Disciples; og Antallet af Studenter af den matematiske Retning er næsten lige saa stort som Antallet paa dem af den sproglige. Den matematiske Retning har saaledes faaet en langt større Tilgang end før, og det ikke fordi de, der vælge denne Retning, have særlige Anlæg for Matematik, men alene fordi de saa vidt muligt vil slippe for de gamle Sprog og navnlig for Græsk.

Angaaende det tredje Oldsprog, *Oldnordisk*, som var blevet indført i Undervisningen ved Loven af 1871, have Meningerne lige fra først af været meget delte. Sædeles mange Skolemænd, særlig blandt de klassiske Filologer, have stadig betragtet det som højst uheldigt, at man har ind-